

MEDITACE

Milí členové Mariánského kněžského hnutí!

Drahý Don Stefano Gobbi nám jednoho dne vyprávěl: „8. 5. 1972 jsem se nacházel ve Fatimě před kapličkou Zjevení a tam mi dala Panna Maria vidět, že vstupujeme do časů, které předpověděla v roce 1917, do období velké krize pro lidstvo i pro Církev. Tento čas nazývala »krizí očistování« a tuto dobu »časem velkého utrpení«. A víte, kdo byl nejvíc vystaven nebezpečství? Synové, které nejvíc miluje... její kněží! Panna Maria dala vzniknout Mariánskému kněžskému hnutí, aby volala kněze k zasvěcení se jejímu Neposkvrněnému Srdci a aby tak v životě v něm zasvěceném a chráněném pomohli celé Církvi projít obdobím veliké zkoušky až k vítězství jejího Neposkvrněného Srdce.“

Od začátku jsme věděli, že k tomu dojde, ale neznali jsme detaily, jak by to mohlo vypadat. V oběžníku z minulého roku jsem vám nabídl úvahu o zmatku a očišťování, které se v Církvi už děje. „Pán dopouští, že se do Církve vracejí věroučné problémy, »duchovní nemoci«, skryté či dřímající, masky, projekty zaměřené na změnu Církve, na změnu života podle přikázání, svátostí, ctností. A tak právě skrze tuto očistu Církve znovu zazáří světlem svatosti, kterou jí znovu dá Neposkvrněná, ke slávě Nejsvětější Trojice. Je to proces uzdravování Církve a očišťování, který se zdá být nevyhnutelným.“

Panna Maria svěruje naší věrnosti tuto cestu očišťování: čím lépe prožíváme zasvěcení jejímu Neposkvrněnému Srdci, tím dřív se uskuteční její vítězství, které se shoduje s Ježíšovým vítězstvím v srdcích a duších, v životě jednotlivců i národů (srov. 14. 6. 1979). Zasvěcení se Neposkvrněnému Srdci nám pomáhá, abychom žili stále víc zakořeněni v Církvi. Maria chce, abychom se v úkonu kněžského zasvěcení modlili: „Především chceme být spojeni se Sv. otcem a s hierarchií (...), chceme postavit hráz pokračujícímu odboji proti učitelskému úřadu Církve, neboť tento odboj ohrožuje samotné základy Církve.“ Postavit hráz a být „bariérou“ je ovocem zasvěcení, ale je to i úkol, který se žádá od členů MKH. Pokud bariéra není pevná, základy jsou narušené. Zodpovědnost není jen na tom, kdo ji má bránit, ale i na samotné bariéře, kterou jsme my. V roce 1979 nám Panna Maria odhalila 4 znamení období očišťování: zmatek, neposlušnost, rozdělení, pronásledování, které chtějí zasáhnout členy Církve, roztříštit základy křesťanského života tak, aby už víc nestáli na skále, která je činí pevnými, totiž na Kristu. Někdy to vypadá tak, že toto roztříštění se už děje, a proto musíme žít stále lépe svůj druhý závazek: modlitbu za papeže, který má od Boha úkol utvrzovat bratry ve víře (srov. Lk 22,31–32) a bránit učitelský úřad před mnohonásobnými výzvami ke změnám, které jsou v rozporu s evangeliem (srov. Jan 21,15–17).

Někdy si myslíme, že hrozby, které podřývají základy, jsou snadno rozpoznatelné, ale není tomu tak vždycky. Zvykli jsme se dívat na těžkosti jen z lidského pohledu, avšak musíme se učit číst okolnosti (i onen rok 2020) ve světle toho, co nám říká Panna Maria ve svých poselstvích v *Modré knize*. Učí nás žít ve světle svatosti jejího Neposkvrněného Srdce. Ona, Žena oděná sluncem, nám dává světlo tam, kde by srdce a mysl zůstaly ve tmě, a učí nás vidět původ všeho zla: je to osobní zlo, které nazývá „můj nepřítel“, ďábel. Jeho cílem je vzít nám Boží milost, abychom si zvykli žít bez Boha. Skrze každé zlo nás chce nepřítel učinit slepými, brání nám vidět duchovní nebezpečí, které on skrývá, chce, abychom duchovně onemocněli, a vede nás tak, abychom zapomněli, že naším jediným lékem je Pán Ježíš. Je to On, Vzkříšený, který nás osvobozuje od nepřitele. Jedině s Ním může být každé zlo proměněno ve vítězství a milost, kříž ve spásu. Bez Něho jsme v temnotě.

V roce 2020 se nečekaně ukázaly těžkosti kvůli novému viru, který zasáhl celý svět. Bylo to velké utrpení pro mnoho lidí: v žalu ze smrti blízkých, ze samoty, z ekonomických a sociálních problémů, z omezení svobody v přijímání svátostí. Jeden z obrazů, které zůstanou trvale zapsány v dějinách, bude smutný pohled na zavřené kostely téměř po celém světě, včetně velkých katedrál a poutních míst.

Dovolím si říct, že během roku 2020 jsme prožívali mnoho temnoty... Nechci se nyní pozastavovat u temnoty lidských bolestí, ale u duchovní temnoty, která se v tom roce projevila různými způsoby. Například:

- *Temnota uzavřených kostelů*. Zatímco obchody byly otevřené a hojně navštěvované, mnozí věřící si mohli myslet, že kostely – většinou opuštěné a prázdné – by se jim mohly stát příčinou nákazy! A tak si postupně zvykli na to, že to, co prožívají v kostele (modlitba a především účast na mši sv.), není tak důležité, jako každodenní nákup.

- *Temnota a prázdnota, kterou byla obklopená Eucharistie.* Ve jménu „opatrnosti“ se dlouhodobě upřednostňovalo obejít se bez Eucharistie, bez Pána Ježíše v jeho vykupitelské oběti. Jako by Svátost spásy nebyla nevyhnutelná pro naši věčnou spásu. Naopak, jako by bylo nutné se jí zříci, abychom si zachránili náš život pozemský, a duchovní svaté přijímání se považovalo za cosi dostačujícího. Tak vzrostla i temnota v duchovním životě, do které padli mnozí: už téměř rok je příliš mnoho lidí bez svátostí a už ani necítí jejich potřebu! Mnozí si myslí (neprávem), že Církev učí, že se stačí modlit před televizí bez potřeby přijít do kostela na mši svatou a přijmout svaté přijímání.
- *Temnota, kvůli které se snížila hodnota mše svaté,* považované téměř jen za příležitost k setkání mezi osobami (tzn. že mše sv. a sv. přijímání jsou nebezpečné pro zdraví); *temnota* vedená řečmi, že je možné se zříci mše svaté a svatého přijímání s tím, že lidé se sejdou znovu až po období krize. Avšak Církev slaví denně mši svatou jako vzpomínku na oběť Božího Syna, aby od něho přijala spásu. Bez Eucharistie, bez Spasitele, by tu nebyla naděje pro člověka na zemi. Mše svatá byla tak velmi ponížena a zatemněna tím, že byla považována jen za „setkání mezi lidmi“, a jako „skutečnost, která není nevyhnutelná pro dobro člověka v čase soužení“ se stala skutečností, která byla postavena na vedlejší kolej. Zatímco mše sv. je přece „božským tajemstvím spásy“, a tedy „nevyhnutelnou skutečností pro dobro každého člověka, aby zvítězil v těžkostech, a je svrchovaným a nevyhnutelným dobrem.“

Tato temnota je skutečně přítomná a někdo ji odhalil a překonal, a někdo ne. Avšak tato temnota ještě stále zkouší zatemnit světlo duší a zhasnout světlo milosti. Toto temno je projevem zla a zmatku, které chtějí infiltrovat do Církve. Takto to učil Ježíš: nepřítel klame buď tím, že zasévá koukol, anebo tím, že věci představí tak, jak se nejeví ve skutečnosti, že se pak považují za dobro, a přitom jsou prázdnou lží. Vskutku: zlý se maskuje, skrývá, falešným způsobem představuje věci, které na první pohled vypadají jako dobré. Avšak kdo má Ducha Svátého, všimne si toho, nebude zmatený, ale bude mít světlo pro rozlišování.

Panna Maria nám zanechala překrásný úkon zasvěcení, který je třeba meditovat slovo za slovem. Ke konci nám tento úkon připomíná, že ten zlý bude jednat tak, aby vykonal to nejhorší znesvěcení v dějinách lidstva tím, že „vstoupí do svatého chrámu Božího a neušetří ani mnohých našich kněžských bratří“. Cílem tohoto znesvěcení je Eucharistie a její služebníci – kněží. Panna Maria přišla právě proto, aby zachránila kněze, aby tak Eucharistie zůstala Sluncem a Spásou lidstva. Pokud by kněží nehájili, i veřejně, nezbytnost Eucharistie, ale přijali by to, že bude dána bokem (i když jen na čas a „s dobrým úmyslem“), bylo by to znamení toho, že toto znesvěcení pokračuje. Ale jaký „dobrý úmysl“ by mohl být větší než vrchol lásky, kterým je Eucharistie?

Ano. V roce 2020 se někdy stala chyba v úsudku, v rozlišování... Opravdu, málokdo prožíval všechny tyto věci jako „neblahé činy“ ve vztahu ke svátostem a ke mši sv. Spíše je přijal a podpořil je jako „nezbytné úkony ve výjimečném stavu“. Všechno se konalo „s dobrým úmyslem“. Všechno to vypadá jako dobré, tak jako koukol se jeví na první pohled jako dobrý, ale je prázdný a zavádějící.

Panna Maria, nevěsta Ducha Svátého, k nám mluví v Božím světle a dává nám Moudrost, kterou je Ježíš Kristus. Jen tak můžeme vykonávat namáhavé a jemné rozlišování.

Když se dojde až k tomu, že se uvěří v existenci „dobrého úmyslu“, úkonu lásky, který je pro člověka užitečnější a nezbytnější než Eucharistie, anebo když se láska omezí jen na pozemský život a nezahrnuje i život milosti, nebo když se například myslí, že je to láska, když se omezí svátosti bez toho, aby se hledaly všemožné způsoby, jak je věřícím zaručit, a když se myslí, že není láska naléhat na to, aby se tyto způsoby hledaly, tak jsme před rozvrácením lásky, lásky sice s velkým soucitem, dokonce se zdá i s evangelijní láskou, ale jen lásky pozemské, užitečné pro život pozemský, ale bez naděje. Tak se dojde k „čistě pomíjivému mesiášství“, o němž hovořil v r. 2004 kardinál J. Ratzinger v *Instrukci k některým aspektům teologie osvobození*: člověk nabízí svoji vlastní cestu spásy namísto Kristovy... a tak je Eucharistie zasažena „bez přílišné bolesti“!

Panna Maria nás v poselství z prosince r. 1992 upozornila velmi silnými slovy, která se odvolávají na proroka Daniela: „Mše svatá je každodenní oběť, čistá oběť, která je obětována Pánu v každé části země od úsvitu do západu slunce. Oběť mše svaté obnovuje onu oběť Ježíšovu na kříži. Ti, kdo přijmou protestantskou nauku, budou říkat, že mše není oběť, ale jen svatá Večeře, to je vzpomínka na to, co Ježíš učinil při Poslední večeři. A tak bude potlačeno slavení mše svaté. V tomto odstranění každodenní oběti spočívá hrozná svatokrádež, které se dopouští antikrist, a její trvání bude asi tři a půl roku, to je tisíc dvě stě devadesát dní.“ (31. 12. 1992). V tomto poselství Panna Maria tvrdí, že mše svatá bude „ponížena“ z božské roviny do roviny lidské. Není nám dáno poznat detaily, jak se to všechno stane. Církev má velmi jasnou nauku

o Eucharistii. Avšak mnozí už nesmyslejí o mši svaté jako o Ježíšově oběti na Kalvárii, ale jako o nedělním setkání na oslavu víry v komunitě. Vloni se událo něco na způsob ponížení, protože se mší svatou se fakticky zacházelo jako s nepodstatným setkáním, namísto aby to bylo „setkání s Božským Spasitelem“. Toto už je součást znesvěcení a ohavného zpusťování, o kterém mluví Panna Maria.

Dnes se mluví víc o ochraně fyzického zdraví než o zdraví věčném, které je často hříchem uváděno do nebezpečí. Nechceme popírat důležitost péče o zdraví, ale momentálně se v kostelích víc hledají dezinfekční prostředky než zpovědník ve zpovědnici. Panna Maria nám připomíná, že skutečnost hříchu je tak závažná, že Boží Syn musel v Církvi ustanovit vzpomínku na svou výkupnou oběť, aby navěky zachoval svůj úkon odčinění a vykoupení. „*Ježíš vás jednou provždy vykoupil svým utrpením a smrtí za vás. Jeho oběť má nekonečnou, nadčasovou cenu. Jeho krev, jeho rány, jeho bolestná agonie, jeho trpká smrt na kříži jsou cenou za spásu i pro toto vaše pokolení, které by bez něho bylo ztraceno. Tato jeho oběť se tajemně obnovuje při slavení každé mše svaté. Na všeobecné a opětovné odmítání Boha odpovídá svou stále novou a sklíčenou prosbou: »Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí a co říkají!« Na záplavu hříchu a zla se dnes božské Spravedlnosti znovu obětuje nevinná krev pravého Beránka Božího, který snímá všechny hříchy světa.*“ (1. 1. 1984)

Zdá se, jako by se dnes všeobecně říkalo: „*Jsmo v nebezpečí, a proto se musíme zřít Eucharistie,*“ zatímco svatí mučedníci hrdě prohlašovali: „*Jsmo v nebezpečí, ale Eucharistie se nemůžeme zřít.*“ (srov. mučedníci z Abitene, Kompendium katechismu katolické Církve, 2. část) Pokud se Eucharistii nedává přední místo, poníží se také velikonoční tajemství a královská vláda Ježíše Krista. Vskutku, Panna Maria nám říká: „*Jeho oběť má nekonečnou, nadčasovou cenu. Jeho krev, jeho rány, jeho bolestná agonie, jeho trpká smrt na kříži jsou cenou za spásu i pro toto vaše pokolení, které by bez něho bylo ztraceno. Tato jeho oběť se tajemně obnovuje při slavení každé mše svaté.*“ (1. 1. 1984)

„*Slavné Kristovo království se skutečně současně s triumfem Ježíše eucharistického. Neboť ve světě očištěném a posvěceném, dokonale obnoveném láskou se Ježíš projeví především v tajemství své přítomnosti v Eucharistii. Eucharistie uvolní všechnu svou božskou moc a stane se novým sluncem, které se svými zářícími paprsky bude zrcadlit v duších i v životech jednotlivců, rodin i národů a vytvoří ze všech jediný učenlivý a mírný ovčinec, jehož Pastýřem bude Ježíš. Do tohoto nového nebe a na tuto novou zemi vás uvede vaše nebeská Maminka, která vás nyní sjednocuje ze všech částí světa, aby vás připravila na přijetí Pána, který přichází.*“ (21. 11. 1993)

Bez slavení Eucharistie by byl křesťan zbaven pokladu vykoupení a kněží by tak ztratili svou identitu a své prvořadě poslání: být služebníky Eucharistie, služebníky svátosti, která rodí a posvěcuje Církev a živí ji, aby byla sama sebou a aby byl každý křesťan živěn a posvěčován Eucharistií, obětí za spásu lidstva. „*Oběť mše svaté prožívejte vnitřně ve svém životě a ve chvíli své celebrace! Je to především u oltáře, kde se každý z vás připodobňuje ukřižovanému Ježíši.*“ (11. 2. 1978)

„*Jste povoláni, abyste se stále více stávali apoštoly a novými mučedníky Ježíše přítomného v Eucharistii. Proto stále více musí růst váš smír, vaše adorace a váš zbožný život. Eucharistické Srdce Ježíšovo učiní pro každého z vás veliké věci.*“ (13. 7. 1978)

„*Já sama zaplňuji velikou prázdnotu kolem svého Syna Ježíše, přítomného v Eucharistii. Utvořím přehradu lásky kolem jeho Božské přítomnosti.*“ (14. 6. 1979)

Je velmi nutné dívat se na Ježíše a na naši nebeskou Matku, abychom mohli čelit této velké zkoušce věrnosti. Je to čas velkého rozlišování a věrnosti. Každý z nás, ať jsou to kněží, biskupové, laici anebo řeholníci, chtěl jistě prožívat každý den roku 2020 ve věrnosti Pánu. Ale rozlišování bylo ovlivněno duchovními nemocemi a zmatkem, a tak jsme tolikrát nedokázali v minulém roce pochopit, kde je opravdové dobro. Tolkrát se v pochybnosti vybralo pozemské dobro v naději, že se shoduje s láskou, kterou od nás Bůh očekává. Mysleme na Ježíšovo umučení a smrt: během procesu odsouzení a umučení pokládali apoštolové za lepší zachránit si vlastní životy útekem, ale... Ježíš zůstal opuštěný... měli ho sice rádi, upřímně kvůli němu trpěli, ale ve skutečnosti ho dali bokem, nedokázali pochopit, co se právě děje, rozlišit, co by bylo v té chvíli správné udělat, aby zůstali věrní. I to bylo součástí té hodiny temnot, o které Ježíš hovořil. Jedině ten, kdo byl s Pannou Marií, zůstal s Ježíšem pod křížem. A právě ty osoby, které byly s ní, byly také první u prázdného hrobu: nejprve zbožné ženy (Marie Magdaléna), potom svatý Jan, spolu se svatým Petrem (který dostal tu milost přijít až ke hrobu, i když Ježíše zapřel, neboť i když my ho zapřeme, on zůstane věrný a ve svém milosrdenství potvrdí milost v srdci, které toho lituje).

Jen díky mateřskému působení Panny Marie je možné zůstat věrným, ať už si to někdo uvědomuje, nebo ne. „*Do tohoto nového nebe a na tuto novou zemi vás uvede vaše nebeská Maminka, která vás nyní sjednocuje ze všech částí světa, aby vás připravila na přijetí Pána, který přichází.*“ (21. 11. 1993)

„*Jsem Matka druhého příchodu a brána, která se otevírá do nové éry. Tato nová éra splývá v jedno s největším triumfem eucharistického království Ježíšova.*“ (26. 2. 1991) Ale když se podíváme zpětně na minulý rok, Eucharistie veřejně netriumfovala, naopak, byla pokořena. Mimochodem, příčinou toho byla také pas-torační rozhodnutí duchovních osob.

V celém tom „eucharistickém hladu“ byly také chvíle opravdového vítězství: například ti věřící, často pokročilého věku, kteří navštěvovali každý den eucharistického Krista navzdory těžkostem. Snažili se najít otevřené kostely, aby se mohli modlit a poprosit o svaté přijímání. Opakovalo se 6. zastavení křížové cesty: Veronika, která odvážně potěšila Ježíše, opuštěného od všech (kromě jeho Matky a několika dalších), a Ježíš byl velmi potěšen touto věrnou a odvážnou láskou. A také myslím na tolik kněží, kteří se snažili, jak mohli, aby Eucharistie věřícím nechyběla.

Během minulého roku se mi zdálo, že vidím opět mnohé scény z umučení Krista, které už v sobě obsahuje neodvolatelné vzkříšení a vítězství Neposkvrněného Srdce Matky. Je tedy pravda, že zasvěcení se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, pokud se opravdu žije, nás chrání v této temnotě a dává nám světlo. (srov. 6. 8. 1986, 24. 7. 1987, 15. 11. 1990)

I v temnotě této chvíle nádherně září první paprsky vítězství jejího Neposkvrněného Srdce! Připomeňme si tedy tato slova Panny Marie:

„*Svěřte se mi s důvěrou a zůstanete věrni, protože budu moci plně vykonávat své dílo Prostřednice milosti. Povedu vás denně cestou svého Syna tak, aby on mohl ve vás růst až do své plnosti. To je moje velké Dílo, které konám ještě v tichu a v poušti. Mým mocným působením jako Prostřednice milosti se stále více přetváříte v Krista, abyste se stali schopnými pro úkol, který vás čeká. Tedy odvážně kupředu po cestách, které vám ukázala vaše nebeská Matka.*“ (16. 7. 1980)

„*V tento Zelený čtvrtek dovolte, aby vás nebeská Matka shromáždila v ovčinci svého Neposkvrněného Srdce, aby vás vychovávala tak, abyste byli stále věrnější Ježíši a jeho evangeliu. Buďte pokorní, silní a stateční! Nedejte se přemoci ani strachem, ani malomyslností. Noc bludu, odpadu a nevěry dolehla nyní na svět a Církev. Tajemné Tělo Ježíšovo prožívá hodinu nového bolestiplného smrtelného zápasu. Proto se dnes v mnohem větším měřítku opakuji tatáž gesta jako tehdy: opuštění, zapření a zrada. Vy, mé malé děti, vychované v Neposkvrněném Srdci vaší nebeské Matky – jako apoštol Jan, bděte na modlitbách a v důvěře v bolestiplných hodinách tohoto nového Zeleného čtvrtku.*“ (4. 4. 1985)

Jsme povoláni být paprsky jejího světla. Je to velké povolání, které je třeba přijmout s pokorou. Každý z nás musí zpytovat svědomí, zda v nových situacích roku 2020 nedělal chyby a jestli jednal tak, jak nás to učila Panna Maria, a pokud podlehl, je třeba to napravit. Musíme bojovat JEN tak, jak nás to učila Panna Maria, s duchovními zbraněmi: tedy našimi třemi závazky. Naše vojevůdkyně chce, abychom bojovali takto, a není třeba hledat jiné způsoby. Zdá se, jako by nebylo dostačující to, co ona nás učí. Ona ví, co říká, je přece Nevěstou Ducha Svatého!

Ale kdy jsme disponovaní bojovat? Tehdy, když jsme ochotní „nabídnout se“, svědčit s láskou, jak nás o to žádá Panna Maria. Prosme často o pomoc Ducha Svatého: „*Přijď, Duchu Svatý...*“ Náš boj je bojem „maličkých“: skládá se z modlitby, večeřadel, věrnosti. Snažme se nabídnout svůj zápas, i když s našimi omezeními, ale k potěše a na odčinění Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

Vyprošujme si milost být apoštoly večeřadel, podporovat je a rozšiřovat, i kdyby na nich byly třeba jen dvě–tři osoby (srov. 17. 1. 1974). Prosím vás o velikou věrnost a jednotu ve způsobu, jak konáte večeřadla. Víím, že mnozí z vás vedou překrásná večeřadla a že v různých národech jsou různé způsoby, ale je lepší být v jednotě i ve formě: proto vás žádám, abyste pokračovali podle schématu večeřadla přeloženého do 6 jazyků, jež najdete na oficiálních stránkách MKH: <https://www.msm-mmp.org/>.

Svatý otec nás letos svěruje pod ochranu svatého Josefa prostřednictvím jubilejního roku, který je mu zasvěcen. Panna Maria nám o sv. Josefovi mluví s velikou něhou a obdivem (19. 3. 1984 a 1996): využijme jeho otcovství, jeho výjimečnosti a čisté jednoty s Neposkvrněným Srdcem Panny Marie a využijme jeho ochrany, kterou nabízí Církev v tomto roce, který je tak důležitý.

Velice vám děkuji za vaše modlitby. Jsou mi velikou útěchou a ujišťují vás o svých každodenních modlitbách za vás. Uvítám zprávy z vašich večeřadel z různých částí světa. „*Je to síla maličkých...*“ (8. 9. 1996)

Kráčejme společně ve světle, které pro nás všechny vychází z Neposkvrněného Srdce Panny Marie.

P. Luca Pescatori